

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Y. E.**
státní příslušnost X
t. č. v X

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina,
odbor cizinecké policie,
se sídlem Wolkerova 4448/37, Jihlava**

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 1. 2023, č. j. KRPJ-129571-37/ČJ-2022-160022-SV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2023, č. j. KRPJ-129571-37/ČJ-2022-160022-SV (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), a to o 60 dnů od skončení doby zajištění žalobce předchozím rozhodnutím č.j. KRPJ-129571-16/ČJ-2022-160022- SV, tj. od 18. 1. 2023.

II. Žaloba

2. Za stěžejní žalobní námitku žalobce označil skutečnost, že nebyly naplněny podmínky postupu podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) ZPC, resp. že v jeho případě bylo namísto zvolit mírnější opatření, které by prodloužení zajištění nahradilo. Žalobce zdůraznil, že k jeho zajištění došlo jen z důvodu jeho nelegálního pobytu na území ČR. Žalobce na území ČR přitom nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost.
3. Žalobce dále namítal, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce za celou dobu svého zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad. Z napadeného rozhodnutí neplyne, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění žalobce dojde během lhůty k prodloužení zajištění. Zdůvodnění doby prodloužení zajištění není dostatečně určité, přičemž tato doba se váže především na spolupráci s marockým velvyslanectvím. Tato skutečnost však nedává žádné časové vyhlídky, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření jeho totožnosti. Neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního dokladu má relevanci pro hodnocení reálného předpokladu uskutečnitelnosti vyhoštění.
4. Žalobce dále uvedl, že zajištění resp. jeho prodloužení mu působí závažné zdravotní potíže. V minulosti utrpěl v důsledku autonehody vážné poranění hlavy. Kvůli poranění hlavy trpí psychickými problémy, které bez aplikací vhodných léčiv recidivují a zhoršují se. V zařízení poskytují žalobci neadekvátní a neúčinné léky. Zajištění tedy musí být neprodleně ukončeno, neboť negativně ovlivňuje jeho zdravotní stav.
5. Žalovaný tedy prodloužení doby zajištění odůvodnil toliko šablonovitě a není z něj patrné, zda zohlednil konkrétní situaci žalobce. Proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ale i čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření popřela oprávněné žalobních námitek. Žalovaná ve svém rozhodnutí (str. 5 – 6) popisuje jednotlivé kroky, které povedou k realizaci správního vyhoštění. Rovněž byla odůvodněna doba prodloužení zajištění s odkazem na jednotlivé kroky. Žalovaná se již dne 10. 11. 2022 obrátila na Ředitelství služby cizinecké policie s žádostí o ověření totožnosti cizince a vystavení náhradního dokladu. Do současné doby nebyla jeho totožnost ze strany Velvyslanectví Marockého království ověřena.

7. Žalovaná nesouhlasí s argumentací žalobce ohledně jeho zdravotního stavu, neboť v době jeho výsledku ze dne 9. 11. 2022 neuvedl žádné zdravotní potíže. Z jeho výsledku je rovněž zřejmé, že za celou dobu cesty do Evropy nevyhledal lékařskou péči, většinu cesty podnikal za pomoci map a cestu bez obtíží zvládnul. Pokud by ho nekontrolovala policie, pak by dosáhl svého cíle a dostal se do Rakouska.
8. Žalovaná dále uvedla, že nelze akceptovat, aby se území pohyboval cizinec bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu. Je navíc zcela zřejmé, že tento cizinec ani nehodlá na území ČR zůstat a ani nemá zájem o návrat do domovského státu, naopak chce odcestovat do Rakouska. Žalobce svoji nelegální cestu podnikal v úkrytu nákladního automobilu za pomoci převaděčů, aby minimalizoval riziko případné kontroly.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu ustanovení § 172 odst. 5 ZPC bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
10. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
11. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
12. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
13. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení*

sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

14. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „*(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas.*“ Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
15. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí

za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

16. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalované, aby námitky či důkazy vypořádala, logicky odůvodnila a argumentovala s uvedením skutkových a právních důvodů.
17. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaná zdůvodnila a srozumitelně uvedla, co ji vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaná považovala za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovila žalovaná, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje,

což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalované žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

19. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
20. Žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštních opatření.
21. Dle ustanovení § 123b odst. 1 ZPC *Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*
22. K tomu je třeba upozornit na skutečnost, že ZPC v tomto rozsahu transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), podle kterého, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Poukázat je v tomto kontextu možné na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11, který k návratové směrnici zmiňuje požadavek, aby členské státy uskutečňovaly vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření.
23. V obecné rovině představuje zajištění podle ZPC zcela mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a jako takový může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale především ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).
24. Krajský soud připomíná, že zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem. ZPC jednoznačně směřuje k subsidiaritě zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je proto nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, rozsudek ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezujícího osobní svobodu cizince nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci.

25. Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, Nejvyšší správní soud uvedl: „(...) zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“
26. Uložení mírnějšího opatření je přitom vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 28).
27. Důvody zajištění podle ustanovení § 124a ZPC paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy Evropské unie (viz obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Pokud cizinec nesdělí bližší údaje o místě svého pobytu na území České republiky ani nenavrhne způsob, jakým by měly být tyto údaje získány,

nelze iniciativu bez dalšího přenášet na žalovanou, neboť cizinec sám neposkytl pro určení místa pobytu dostatek indicií (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 31/2017 – 19).

28. V posuzované věci ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl kontrolován hlídkou na 78 km dálnice D1 ve směru na Brno, kde se pohyboval v prostoru za krajovými svodidly. Žalobce k výzvě k předložení dokladů totožnosti uvedl, že u sebe žádný doklad totožnosti nemá. Dále uvedl, že cestuje za svou rodinou do Rakouska. V rámci pohovoru pak žalobce především uvedl, že se chce dostat do Rakouska, kde má známé. Dále popsal svůj způsob opuštění Maroka a průběh cesty až do ČR. Cestou ze Srbska žalobce vlezl pod nápravu kamiónu a cestoval takto asi 5 hod. Pak řidič zastavil a mohl z nápravy slézt. Zjistil, že je v ČR a vydal se směrem na Brno, neboť jeho cílovou cestou bylo Rakousko. Na území ČR nemá žádného příbuzného. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce trvání 2 let z důvodu toho, že pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu.
29. Soud k věci uvádí, že žalovaná se alternativami zajištění žalobce zabývala. Z průběhu správního řízení je patrné, že se žalovaná snažila zjistit individuální okolnosti případu žalobce, a to především výsledkem žalobce, jakož i opatřením rozhodnutí o správním vyhoštění. Z uvedených zdrojů bylo možno učinit si jasný obrázek o tom, zda je či není možné a účelné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalovaná tyto poznatky v napadeném rozhodnutí výslovně hodnotila, přičemž dospěla k závěru, že uložení zvláštních opatření by nevedlo k naplnění cíle.
30. Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že žalovaná v jeho případě neposoudila konkrétní okolnosti daného případu, krajský soud tuto námitku neshledal důvodnou. Žalovaná svůj postup ve věci, tj. zajištění žalobce a neuložení zvláštních opatření, nepochybně odůvodnila, když na straně 3 až 5 napadeného rozhodnutí posuzovala jím zjištěné a známé okolnosti, jež vyplynuly ze správního řízení a sdělení samotného žalobce. Krajský soud ověřil, že žalovaná dostatečným způsobem odůvodnila, z jakých důvodů nebylo možné aplikovat žádné ze zvláštních opatření. Žalobce nemá na území ČR povolen žádný pobyt, na území ČR ani pobývat nechtěl, nemohl tak být aplikován § 123 b písm. a) ZPC. Žalobce ani nemá dostatečné finanční prostředky ke složení finanční záruky. Na území ČR navíc pobýval nelegálně bez cestovního dokladu a povolení k pobytu, a tudíž ani nemá možnost získat legální zaměstnání a obstarat si tak finanční prostředky. Na území ČR ani nemá žádné příbuzné či jiné osoby, na které by se mohl obrátit se žádostí o finanční pomoc. Nepřipadalo proto v úvahu ani složení finanční záruky dle § 123 b písm. b) ZPC. Soud souhlasí se žalovanou, že nebylo možné ani aplikovat § 123 b písm. c) ZPC, tj. oznámit policii adresu místa pobytu a osobně se hlásit policii v době policií nastavené. K tomu je třeba uvést, že žalobce nenahlásil adresu svého pobytu na území ČR, a nelze tudíž ani předpokládat, že by bylo možno postupovat dle tohoto ustanovení. Nelze ani pominout, že žalobce již nerespektoval zákony ČR a na území pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného pobytového oprávnění.
31. Krajský soud tak shledal výše popsané skutečnosti projednávaného případu, jež žalovaná zohlednila, důvodem pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření v případě

žalobce dostatečně účinná a účelná. Žalovaná k zajištění žalobce přistoupila na základě objektivních okolností spočívajících v žalobcově předchozím nelegálním jednání, přičemž tyto individuální okolnosti v případě žalobce plně odpovídají judikатурním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění namísto uložení mírnějších opatření. Žalovaná tudíž nepochybila, když namísto užití zvláštních opatření, která se v daném případě jevila být nemožná (finanční záruka) či příliš riskantní (ponechání žalobce mimo zajištění), přistoupila k zajištění žalobce.

32. Zajištění žalobce tedy nebylo nedůvodné či nadbytečné. Užití mírnějších opatření za účelem vycestování žalobce nebylo z již zmíněných důvodů namístě a žalovaná dostatečně posoudila možnost jejich případné aplikace. Vycházela ze všech pro věc podstatných skutečností, jež mají oporu ve správním spisu.
33. Další námitky žalobce směřovaly proti odůvodnění prodloužení doby zajištění. Soud k tomu uvádí, že v nyní posuzované věci je zřejmé, že žalovaná prodloužila dobu zajištění s ohledem na to, že pro realizaci vyhoštění bylo třeba ověřit totožnost žalobce a obstarat náhradní cestovní doklad. Žalovaná se dne 10. 11. 2022 obrátila se žádostí o ověření totožnosti žalobce a zajištění nového cestovního dokladu na Ředitelství služby cizinecké policie. Dne 9. 1. 2023 byla na Ředitelství služby cizinecké policie odeslána žádost, zda již byla totožnost žalobce ověřena a zda mu Velvyslanectví Marockého království zajistilo náhradní cestovní doklad. Dle jeho sdělení byly dne 2. 12. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v Praze dokumenty týkající se ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Doposud však nebyla totožnost žalobce marockými orgány ověřena. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 1. 2023 pak plyne, že Velvyslanectví Maroka spolupracuje a proces ověření totožnosti státních příslušníků Marockého království ve většině případů trvá 90 dnů a vystavení náhradního cestovního dokladu pak trvá minimálně 14 dnů i déle. Soud k věci uvádí, že se zpožděním při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí přitom počítá i návratová směrnice v čl. 15 odst. 6, a v návaznosti na to ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje překročení doby zajištění 180 dnů mimo jiné v případě, kdy v průběhu získávání nezbytných dokladů dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí. Ze zkušeností žalované tedy plyne, že ověření totožnosti trvá zastupitelskému úřadu 90 dnů a vystavení náhradního cestovního dokladu pak minimálně 14 dnů. Žalovaná tedy v průběhu zajištění ověřovala, jak postupují marocké orgány. Žalovaná pak v rozhodnutí rovněž uvedla, že teprve po zajištění cestovního dokladu bude možné přistoupit k dalšímu kroku, a to zajištění náležitosti k realizaci správního vyhoštění žalobce. Žalobce se odmítá dobrovolně navrátit do svého domovského státu, a tudíž bude nutné zajistit provedení realizace správního vyhoštění za pomoci eskorty příslušníků Oddělení doprovodu letadel Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, což tento proces prodlouží a zkomplikuje. Pro příslušníky policie bude nutné cestou Ministerstva vnitra ČR a Velvyslanectví Maroka zajistit ubytování, dále povolení k tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu, zajištění převzetí žalobce příslušnými policejními orgány a stejně tak součinnost při jeho převzetí na letišti v Maroku. Z důvodu logistického zabezpečení a nutnosti spolupráce na diplomatické úrovni může zajištění shora popsanych náležitostí trvat až jeden měsíc. Žalovaná dále uvedla, že vychází i z předchozí zkušenosti, kdy již několika občanům marocké národnosti byl

zastupitelským úřadem vystaven cestovní doklad a tito odcestovali letecky zpět do domovského státu. V posuzované případě tak lze dle názoru soudu vyjít z toho, že k ověření totožnosti a vystavení cestovního dokladu dojde, a tudíž bude možné realizovat účel zajištění. Zdejší soud proto dospěl k závěru, že s ohledem na obvyklou dobu ověření totožnosti, dobu trvání vydání náhradního cestovního dokladu, stejně tak, jako následné nutnosti zajištění samotné realizace správního vyhoštění není rozhodnutí, jímž byla doba zajištění prodloužena o 60 dnů nezákonné.

34. Žalobce dále tvrdil, že má zdravotní potíže. Žalobce však v rámci svého výsledku dne 9. 11. 2022 uvedl, že cítí zdrav. Nezmiňoval žádné konkrétní zdravotní potíže. Stejně tak z obsahu správního spisu neplyne, že by žalobce v průběhu řízení o zajištění uváděl tvrzené zdravotní potíže či požádal o lékařské vyšetření. Stejně tak nedoložil žádnou lékařskou zprávu, která by jeho tvrzení prokazovala. Soud proto ani neshledal důvod, aby prováděl důkaz jeho rentgenovým vyšetřením, jak navrhoval žalobce.
35. S ohledem na to, že o žalobě rozhodnul soud v krátké zákonné lhůtě, nerozhodoval již o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

V. Závěr a náklady řízení

36. Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. a III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. února 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

